

lingslandene alene var henvist til at bygge på egne ressourcer, forudsatte det en meget stram økonomi og drastisk nedskæring af forbruget, hvilket både var socialt uønskeligt og uigenkæmferligt under et demokratisk system.

Uganda hævdede, at mange af de udsendte eksperter havde for lidt kendskab til Afrikas problemer og mødte med forudfattede meninger med hensyn til problemerens løsning.

Yemen gjorde gældende, at betydelige beløb, der anvendtes til FNs udviklingsbistand, blev spildt til overflødig administration og rejser, således at der kun blev ubetydelige beløb til rådighed for de virkelige projekter.

Udenrigsminister *Poul Hartling* mente, at det var for tidligt at forudsige det endelige resultat af forhandlingerne i New Delhi. Det var et stort fremskridt, at udviklingslandenes behov for et generelt system af toldpræferencer blev udtrykkeligt fastslået på konferencen. Et andet stort fremskridt i New Delhi var, at de udviklede lande med markedsøkonomi accepterede 1 pct.-mål-sætningen for deres udviklingsbistand. Danmarks tillid til De forenede Nationers indsats på bistandsområdet afspejledes i den kendsgerning, at 50 pct. af den danske bistand kanaliseredes gennem De forenede Nationer. Den danske udenrigsminister meddelte, at den danske regering havde besluttet at forøge sit samlede bidrag til UNDP fra \$ 10,4 mill. i 1968 til \$ 15,6 mill. for 1969, hvilket var en stigning på 50 pct.

FN-organisationens fremtid.

Adskillige talere beklagede FNs afmagt i mange af de foreliggende krisituationer. Søgelyset blev rettet både mod den rolle, FN spiller, og mod FNs organisationsform, ligesom nogle talere kom ind på spørgsmålet om de fredsbevarende operationer.

Udenrigsminister *Dean Rusk* pegede på de kriser, som var blevet overvundet, og på vigtige aftaler, som indebar skridt på vejen mod fred. FN blev ikke oprettet for at præsidere over et jordisk paradys, men for at give ufuldkomne skabninger et redskab til løsning af deres uoverensstemmelser.

Udenrigsminister *Gromyko* fandt, at det var bedre at debattere i 10 eller 50 år end

blot én dag med kernevåbenkrig. Han ønskede en styrkelse af Sikkerhedsrådets rolle og effektivitet ligesom af FNs sociale, økonomiske og juridiske organer. Derimod burde man nedlægge en række kommissioner, som kostede meget og kun gjorde skade, såsom FNs Korea-kommission (UNCURK).

Mexico's udenrigsminister mente, at Sikkerhedsrådet kunne styrkes og effektiviseres ved, at stormagterne i sager vedrørende bilæggelse af tvistigheder i større omfang benyttede sig af muligheden for at afstå fremfor at gøre brug af vetoretten.

Italiens udenrigsminister slog til lyd for en styrkelse af FN ved, at Generalforsamlingen koncentrerede sig om at studere pagtens principper, definition af aggression og arbejdet med fredsbevarende operationer.

Udenrigsminister *Poul Hartling* kom ind på FNs fredsbevarende operationer og beklagede den fundamentale uenighed om principperne for finansiering og iværksættelse af disse operationer. Man måtte imidlertid ikke tabe det endelige mål af syne: et stærkere og mere effektivt FN med fredsbevarende ja endog fredsskabende muligheder langt ud over organisationens nuværende formåen.

Udenrigsminister *Karjalainen* udtalte, at FNs fredsbevarende operationer gav løfter for fremtiden. FNs tilstedeværelse havde været et uvurderligt redskab i kriser og konflikter. Det gjaldt således på Cypern.

Under henvisning til situationen i Nigeria, Vietnam og Mellemøsten udtalte udenrigsminister *Lyng* stor skuffelse over, at hjælpearbejdet ikke havde givet bedre resultater, hovedsageligt fordi hjælpen havde vanskeligt ved at nå frem til de nødstedte. Dette gav anledning til på ny at rejse spørgsmålet om, hvilke skridt der kunne tages til at udvide fuldmagterne og styrke hjælpemidlerne for FNs administrative organer. Den norske udenrigsminister foreslog, at der blev givet FN og særorganisationerne, generalsekretæren, UNICEF, Verdensfødevarerprogrammet og Højkommissæren for Flygtninge m. v. et stærkere mandat og en øget autoritet, eventuelt gennem en særlig traktat til at gennemføre rent humanitære opgaver til sikring af hjælp til ofrene for krige, konflikter eller andre ulykker.

Belgiens udenrigsminister foreslog, at den fredsforskning, der fandt sted i 80 specialiserede videnskabelige institutioner over hele